

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XII. Quomodo, quibusq[ue] verbis charitatis fraternæ officium exercendum sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

Non abfimilem castigationis modum legimus in Chronicis ordinis minorum: cū enim frater quidam senex quendam è cōfratribus coram nobili Assiliate asperius & præfractius iratus aliquantulum, alloqueretur, ipse etiam inter loquendum, statim intra se reuerlus pœnitentiâ motus est, fratremque suum ob illa verba turbatiorem, secularem autem male ædificatū cernens, concepta in seipsum ultione, acceptum sterco ori ingessit, ipsumq; masticans aiebat, *stercus masticet lingua illa, que aduersus fratrem suum mira virulentiam effudit.* Vir autem ille nobilis, zelum & feruorem, quo suam pius ille Religiosus culpam suam expiauit, videns, tum maximo opere ædificatus est, & velut extra se raptus, tum maiorem erga fratres affectū concepit, se suaque omnia in ordinis obsequium ac ministerium offerens.

CAVTV XII.

Quomodo, quibusque verbis caritatis fraterna officium exercendum sit.

Inspir. tom. 2. **S**ANCTVS Basilius in sermone, quo ad vitam monasticā auditores est exhortatus, peregrinum ac perutile iis, qui exteriora officia obeunt, documentum & præceptum præscribit, quoad modum scilicet, quo eadem sunt peragēda. *Siquando*, inquit, hæc tibi officia subcunda sunt, *in eo aduigila, vt ad laborem corporis, etiam bene illa exequi allabores, & verborum lenitatem suauitatemque adhibeas, vt reliqui nimiram intelligant, id te ex caritate facere, itaque gratum iis tuum sit ministerium.* Atque hoc est quod dicit Ecclesiasticus: *Fili, inquit, in bonis non des querelam, & in omni dato non des tristitiam verbi mali. Nonne ardorem refrigerabit ros? Sic & verbum melius quam datum: nonne ecce verbum super datum bonum?* Atque ille sal est, quā quidquid agis, condiri & saliri, lapidumq; reddi iubet Apostolus. Plus valet & plus fit modus & gratia qua seruis, & verba bona, quibus respondes, quā *Rodriguez, exercit. pars 1.*

quidquid agis. E contra quantumlibet opereris & defatigeris, nisi id bono fine agas, ac placide & quæras & respondeas, adeo hoc nihili fiet, & parui penderet vt totum quod agis, amittere videaris. Vnde Apostolus: *Sermo vester semper in gratia sale sit conditus, vt sciatis quomodo oporteat vos vniciuique respondere.* Id est, verba & responsa tua sale gratiæ & suauitatis plena esse debent, quæ mihi quam gratissima est. Quod occupatissimus sis, quod varia tibi facienda incumbant, etsi etiam agere nequeas, quod à te fieri alij velint, non propterea fratri tuo austere, proterue, & parum mansuete respondendū; quin potius tunc danda tibi opera vt responsio tā bona sit, vt alter tam contentus abscedat & lætus, tamquam si tua ipsi viscera corā spectanda dedisses. Verbi gratia dicendo, *Quam sane mihi gratum foret id exequi, si possem at modo non possum, suo tempore eius exequendi commoditas erit.* Si vero ideo minus id facias, quod licetiam ad hoc nō habeas, dicendo, *Expecta, facultatem ad hoc petitiū ibo.* Quare quod opere præstare & cōplere non poteris, per bona verba stude supplere: adeo vt bonam tuam voluntatem omnes intelligant. Atque hoc est quod significat Ecclesiasticus: *Lingua Eucharis (id est gratiosa) & verba que viscera amoris testentur, in bono homine abundat.* hoc pacto enim caritas, & vnio cum alijs quā maxime conseruatur. Confundi nos ait S. Bonauentura debere, dum verbum aliquod durū & asperū proloquimur, quo frater noster offēdatur aut indignetur, esto id inconsiderata, subitoque effundatur, & non nisi primus sit motus, verbum denique quam leuissimū sit: & si interdum in hoc impingere nos contingat, statim debere erubescere & humiliari, proximoq; satisfacere, veniam ab eo suppliciter petendo.

S. Dositheus cum infirmorum curator esset, singulariter cauebat ne quem eorū durius cōpellaret, sed magna omnes pace & caritate complecteretur: sed, quod cum tam varijs illi agendum esset; alias cum coquo, num videlicet eo loco isthæc ponenda

R nenda

nenda esset olla; alias cum dispensatore domestico, cur videlicet optimum ac sapidissimum agris non daret, vel cur non tam cito daret, alias cum Refectorij curatore, quod aliqua ad refectorij pertinentia vsurparet, hinc fiebat vt interdum contentioni voce loqueretur, ac verbū asperius & durius proferret: quod cum accideret, adco ipse confundebatur, vt cellam suam petens, & in terram se prosternens, amarissimis lacrymis commissum expiaret, donec vice quadam magister eius Dorotheus casu illac pertrāsians id inaudiret; qui mox ex eo quaesivit, Quid hoc est Dorothee? quid comisti? Ille statim multis cum lacrymis culpam suam cōfessus, Pater, inquit, durius fratrem meum sum allocutus. Quem Dorotheus eo arguens & reprehendens dicebat, Hæcine humilitas est? nondum tibi vita aufertur, & hoc pati nequis? Postquam vero verbis erratū iam castigasset, dicebat, Iam surge, quia tibi Deus ignouit, iam de nouo incipiamus. Atq; tam læte & alacriter inde surrexit, perinde ac si ex ore Dei audisset cōmissa sibi esse condonata; & nouum exinde propositum facere solitus, nullū posthac asperius ac contentiosius alloquendi.

Vt autem omnes, tam qui caritatis officia obeunt, quam quibus eadem impediuntur, fructum aliquem capiant, duo S. Basilius præcepta ac monita, breuia quidem illa, sed in primis substantialia, assignat. Interrogat ipse, quo modo bene & prout oportet fratrib. nostris seruire poterimus? ac respondet, si cogitemus, nos dum fratri seruimus Christo seruire: Ipse enim dixit, *Amen dico vobis; quod vni de fratrib. vestris minimis facistis, mihi facistis.* Ita tua age, tamquam Deo seruiens, & non hominibus, atq; ita fiet vt bene, debito modo, & cum bona gratia ea facias. Rursus mox interrogat, Quomodo vero obsequium, quod mihi ab alio impenditur, ipse recipiam? ac respondet, *Velut seruus ab hero,* atque eo modo quo S. Petrus, dum pedes illi Dominus lauare voluit, *Domine tu mihi lauas pedes:* Hoc sc. modo, tam in his quam in illis hinc conseruabi-

tur humilitas; neque enim seruiens indignabitur, nec fratri suo seruire graue ducet, quod illum, vt Domini filium inueatur, & in illo ipsimet Christo seruire se cogitet; neq; etiam recipiens inde extollatur, quod sibi omnes ministerium impendant, quin vero magis i deo confunderetur & humiliabitur, considerando non sibi, sed Deo ac Religioni id impendi: illinc vero mutua inter fratres caritas ob eandē causam conseruabitur, & valde increset.

CAPVT XIII.

Quid agendum, si quando aliqua nobis oboritur cum fratre indignationis & offensionis materia.

Verum quia etiam homines sumus, nec omnes tam solide firmiterq; pedem figunt, quam aliquando cespitent & impingant, verbum aliquod asperius ac lædens loquendo, vel aliquam offensionis occasionem fratrib. dādo, vt ille fuerit videre quo tunc nos modo geremus. Hoc ergo cum contingeret, non eodem accentu & tono illi respondendum, id est asperere & dure; sed virtus & humilitas aliquem in nobis locum habeat oportet, ad ipsum in bonam partem accipiendum, & discrete dissimulandum. Non tam exilis ac tenuis caritatis nostræ ignis esse debet, vt aliquot aquæ guttulis extinguatur. Idcirco eam, inquit Basilius, vocauit Apostolus caritatem fraternitatis, vt indicaret scil. amorem non debere esse leuem, nec talem qualem, sed singularem, seruētem, & potentem. *Caritas fraternitatis, inquit, maneat in vobis; Et. Caritate fraternitatis inuicem diligentes.* Peroptandum quidem in primis est, ne quis tam opere quam verbo vllam fratri vel minimæ indignationis offensionibusq; occasionem præbeat; simul tamen etiam optandū est, vt nemo tam vitreus, fragilis, puerilis, & in virtute tenellus sit, vt ob friuolas aliquas

quæst. 160. &
161. ex breuis.

Matt 25. 40.

Seruiendum
fratrib. vt
Christo.